

Otázka - Odpověď V.V. Pjagina ze dne 13.01.2020

- Redakce CZ24 News | 19. ledna 2020

Fond konceptuálních technologií uvádí

Analytický pořad Otázka-odpověď

Dobrý den Valeriji Viktoroviči.

Dobrý den.

Zdravím naše vážené diváky, posluchače a kolegy ve studiu.

Dnes je 13.01.2020.

V podstatě máme jednu velkou otázku.

Těch otázek samozřejmě přišlo opravdu hodně.

A ta nejpopulárnější... Nu, vše se točí okolo událostí souvisejících s Íránem.

Okomentujte prosím tu vraždu Sulejmáního, sestřelení Boeingu, prostě vše, co se okolo toho dělo.

Celý ten komplex otázek souvisejících s Íránem

a děním okolo Íránu, které jsou tak strašně závažné.

Přímo tak to zaznívalo, někteří dokonce prohlašovali,

že jsme prakticky na prahu 3. světové války.

Tak ty analyticky, kteří k tomuto dospěli,

nebo si i jen něco takového mohli pomyslet,

je třeba odepsat

jako odborně nezpůsobilé.

Ukazatelem toho, že ta situace

vůbec nebyla tak kritická

a nemohla se tudíž rozvinout

do nějakých bojových akcí,

byla návštěva Sýrie našeho vrchního velitele

v bezprostřední blízkosti odehrávajících se událostí,

gosudara Vladimira Vladimiroviče Putina.

Nu, konkrétnější odpověď, že vše

se odehraje v rámci určitého divadélka,

a že žádná válka nebude, tak tato návštěva je toho více než názorným důkazem.

Co se týká Íránu.

Tak bez znalosti pěti druhů

sociální moci,

bez znalosti toho, že existuje nejen vnitřní

a vnější, ale také globální politika,

bez znalosti priorit řízení a plné funkce řízení a všeho toho, co je v Konceptci sociální bezpečnosti

a v Dostatečně všeobecné

teorii řízení,

pochopit tyto události adekvátně tomu,

jak to všechno probíhá, není možné.

Vždyť všechno se to

odvíjí od toho bodu,

že se Írán má stát centrem koncentrace řízení a nahradit Evropu.

Takže euroasijský blok globálního prediktoru se přesune

do Íránu a ten euroatlantický zase do Číny.

Ale zatímco ten přesun do Číny probíhá více méně normálně,

tak s Íránem jsou veliké,
opravdu veliké potíže.
A zde je nutné pochopit
jednoduchou věc.

Někteří uvažují: „Moskva, rozumí se tím stát, jednala tak a tak a udělá to a to.

Washington, rozumí se tím opět stát,
udělal to a to a bude dělat to a to.

Teherán, to samé...”

Ve skutečnosti je
to všechno úplně jinak.

Lidé, kteří začínají takto uvažovat ve stylu:

„Ten Trump je jen obchodník, hokynář a žádný voják.“

A tak dále...

To všechno jsou nesmysly.

To je absolutní neporozumění
procesům řízení, absolutní.

Je třeba pochopit jednoduchou věc.

Mimochodem, já nebudu opakovat ty věci ohledně státu, které jsou vyloženy v naší knize o státu
a dále potom v knize Válka a Bolševismus

jako přirozený základ Ruska.

Jen to, co je očividné a v té knize nebylo až tak zachyceno, asi to doplníme v další redakci.

Jakékoliv státní řízení,

jakákoliv státní politika

je dosažená shoda s ohledem na možnosti různých klanově-korporativních skupin ve státě
využívat státní systém a státní strukturu

pro dosahování svých úzce korporativních cílů.

To je třeba si uvědomit!

Ještě jednou!

Státní politika a řízení je dosažený poměr možností

různých klanově-korporativních skupin

využívat státní strukturu a systém pro dosahování svých úzce korporativních cílů.

Jakékoliv tohle...

Různé zájmy různých klanově-korporativních skupin zastoupených v řízení státu vedou k tomu,
že je vždy nutné vypracovat určitou rovnováhu

v kombinaci s tím, co je potřeba.

Aby každá klanově-korporativní skupina
souhlasila s tím či oním řídicím manévrem.

A když političtí pozorují
tento jev, tak začínají hledat...

Vysvětlují si potom ten i onen čin individuálními osobitostmi toho či onoho politika,
nebo jeho vzájemnými vztahy

k jinému politikovi, či politikům:

„To proto tohle udělal...”

Příkladem mohou posloužit USA.

„Trump je jen hokynář, žádný politik, žádný voják... Bolton je jestřáb...”

A tak podobně.

Ve skutečnosti je třeba si uvědomovat, že za každým státním činitelem stojí určitá klanově-
korporativní skupina

a on jen tlumočí její cíle.

Nyní je to se Zelenským na Ukrajině do očí bijící, jaká je to nula.

Je to prostě klaun, který se unavil hrát nástrojem na nástroji.

Jenže právě takového si přálo
ukrajinské obyvatelstvo.

Právě tato kvalita státního činitele se ukázala být tou zásadní, aby pro něj hlasovali.
A on vyhrál a odjel na dovolenou: „Vy se tady zatím postarejte o ty státní záležitosti.
Podělte si mezi sebou
státní řízení!“

Osobnost jakéhokoliv člověka u řízení přidává jen
nepatrnou charakteristiku konkrétnímu manévru.

Je to jen určitý odstín,
který mu tím přidá,

ale v žádném případě není zásadní pro přijetí rozhodnutí, kvůli čemu bylo přijato.

A jestliže tedy zohledníme poměr vnitrostátních klanově-korporativních skupin,
tak ve vztahu k tomu, že politika Moskvy je taková, politika Washingtonu taková,
politika Teheránu taková, se dá mluvit pouze o tom, co již proběhlo.

Přičemž s ohledem na proces, který je roztažen v dostatečně dlouhém časovém úseku.
Nelze hodnotit konkrétní fakta,
ale určitý proces.

A jednotlivý čin, jednotlivý jev nemůže vypovídat
o nějaké dohodnuté politice. Proč?

Protože určitý krok státu může být v budoucnu různými klanově-korporativními skupinami podpořen,
a to se projeví v politice státu, nebo může být korigován na tu či onu stranu,
nebo se od něj zatřetí mohou v té či oné části distancovat, či až tak, že se to projeví přímo opačným
krokem,

který bude zcela v rozporu
s předchozím jednáním.

To všechno jsme teď na velmi krátkém
časovém úseku pozorovali na příkladu Íránu.

Proto jsem také začal s vysvětlením určitých teoretických otázek.

Aniž byste si uvědomovali tyto věci, nemůžete porozumět jednání USA, Íránu a dalších států!

Musíte si uvědomit, že ve státním řízení jakéhokoliv státu,

dokonce ani ne skutečného státu, jakéhokoliv státu

se vždy jedná o dosažený poměr možností

každé jednotlivé klanově-korporativní skupiny

využívat státní systém a strukturu pro dosahování svých úzce korporativních cílů.

V davo-„elitářské“ společnosti to jinak ani být nemůže, prostě nemůže.

Proto když někdo vykřikuje: „Putin by měl vykopnout ty a ty a jmenovat jiné...“

Mávat šavlí je velice jednoduché, ale zajistit stabilitu řízení je něco zásadně jiného,

tady jsou velice důležité

informační procesy.

Takže k tomu Íránu,

k těm událostem.

Byly zde řešeny tři bloky úkolů.

První, to je pokračování formování centra

koncentrace řízení globálních procesů z Íránu.

Bez ohledu na to, že se nyní Írán zdánlivě nepředvedl právě nejlépe,

to ve skutečnosti řeší právě

tento první úkol.

Druhý bod. Upevnění postavení v Íránu

té klanově-korporativní skupiny,

která svou činností nejlépe vyhovuje

a odpovídá svou orientací formování centra koncentrace řízení globálních procesů z Íránu.

A tím druhým, tedy třetím bodem je upevnění Trumpa v jeho boji se státní elitou
a v důsledku likvidace USA
jako světového čteníka.
Je možné to rozdělit i na čtyři body,
jen to ještě jinak rozčlenit.
Ten bod s Trumpem rozdělíme....
Jak jsme to rozdělili, že USA musí odejít...
Tedy čím jsme začínali?
Íránem.
Írán se musí stát centrem
koncentrace řízení,
k tomu je potřebná určitá klanově-
korporativní skupina, to jsou dva body.
USA musí přestat být světovým čteníkem a k tomu je potřebná klanově-korporativní skupina,
která je zosobněná Trumpem.
A je možné to rozdělit na dva body.
První, Írán se musí stát centrem
koncentrace řízení to je 1a
a 1b je upevnění pozice klanově korporativní skupiny, která bude na těchto cílech pracovat.
A bod druhý k USA.
USA musí přestat být světovým nátlakovým centrem, světovým čteníkem.
A k tomu je potřebná určitá
klanově-korporativní skupina.
Je možné to členit různým způsobem, ale
v podstatě je to správnější rozdělit na ty tři body.
Protože ten bod týkající se
Trumpa a USA je jedním bodem.
Vše, co se stalo Íránu, bylo
provedeno rukama státní elity.
Ale veškerý ten kšeft/prospěch
získají globalisté.
Státní elita USA se všechny
tyto otázky snažila řešit naopak,
aby se Írán nestal centrem koncentrace řízení,
aby skupina, která pracuje pro tyto cíle,
byla maximálně oslabena,
Trumpovy pozice zeslábly a USA zůstaly centrem, zůstaly tím světovým čteníkem.
Takže státní elita pracovala se záporným efektem,
pracovala, snažila se a zasáhla tím jen sama sebe:
„Jak je to možné? My se přece tak snažili, dělali pro
to všechno a ve výsledku to vše dopadlo úplně naopak.“
Všechno úplně naopak.
A proč? Kolikrát
už jsem o tom mluvil?
Státní elita USA neví, a ty naše „elity“, to už je úplná bída, ty se ani nic dozvědět nechtějí.
Takže státní elita neví, jak jsou řízeny složité sociální supersystémy,
a jak je vedena politika na úrovni globální úrovně odpovědnosti,
co je to konceptuální moc na globální úrovni odpovědnosti. Oni vůbec nic o konceptuální moci
nevědí.
Takže s globalisty státní elita...
Tedy přesněji státní elita by se s globalisty vůbec neměla pouštět do hry.

Neboť globalisté mají v každé hře okamžitě v ruce čtyři žolíky.
Takže vyhrají v každém případě. Jedinou věcí je, že je to roztáhnuto v čase.
A co se týká těch otázek, o kterých dnes budeme mluvit, tak ten „drive“ to mělo pouze na začátku, kdy ještě nebyla přijata určitá rozhodnutí a hromadné sdělovací prostředky ještě nezveřejnily údaje, které i tak byly očividné,
když jste to hodnotili z pozic Koncepce sociální bezpečnosti a Dostatečně všeobecné teorie řízení.
Jestliže jste využili metodologii práce s informacemi Koncepce sociální bezpečnosti, tak vše bylo očividné.
Potom se objevily i informace zveřejněné v médiích a nezbylo než je zaznamenávat.
Prostě sedíte a evidujete různé ty události.
Je tu ještě jeden takový aspekt, který je také třeba vysvětlit.
Tento aspekt teď mnohé mate.
Jak USA zabily generála Sulejmáního?
A jak se to stalo, že se Írán ocitl v určitých partnerských vztazích s USA.
To těm lidem prostě vůbec nejde do hlavy, přestože se zde nic tak výjimečného nestalo.
Začněme popořadě.
Proč Sulejmání? A jak byl zabit?
A jsme opět v té situaci, že podíváme-li se na Sulejmáního vraždu, tak v historické perspektivě je jeho vražda analogická vraždě Ernesta Che Guevary.
Jak to? Vše je to velice jednoduché. Jen si to vezměte.
Ernesto Che Guevara byl zabit a dnes je tento lídr a osobnost světového revolučního hnutí zdrojem příjmu světových kapitalistů, kteří vyrábějí různé suvenýry a oblečení s jeho vyobrazením.
Udělal z Che Guevary značku a teď na tom vydělávají a navíc tak propagují světové revoluční hnutí.
To je přece také zajímavý okamžik.
Ale co ten Sulejmání?
Pojďme se podívat, jak zahynul Che Guevara.
V roce 1959 na Kubě zvítězila socialistická, jak ji dnes nazývají, revoluce, a Che Guevara, jeden z ohnivých revolucionářů se stal první hlavou národní kubánské banky.
Jenže co naděláte, byl to tak ohnivý revolucionář, že ji chtěl všude:
„My na vztek všem buržouštům rozdmýcháme světový požár! Musíme, stejně jako tady...“
Jak se jmenovala ta loď, na které připluli? Granma.
Prostě si jen tak připluli, provedli státní převrat a hotovo. Okamžitě nastoupilo štěstí.
„My přece přinášíme štěstí.“
Jenže si neuvědomoval jednoduchou věc, z hlediska řízení na tom byl špatně, velice špatně, přestože mu hned dali takovou funkci, fakticky klíčovou funkci ve státě.
On si neuvědomoval, že revoluce jsou v podstatě evolučním procesem, svou podstatou.
A zpravidla k nim dochází nepozorovaně.
Je to vidět na příkladu změny technologických systémů,

kdy na základě změny technologického systému proběhne sociální přeměna společnosti.
Neboť ty znalosti se šíří společností
a vyžadují nové sociální vztahy.
Objevují se nové profese, zanikají staré profese
a vzájemné vztahy mezi lidmi se tak neustále mění.
A pokud k tomu nedojde v důsledku přirozeného procesu,
kdy proběhne revoluce, které si nikdo ani nepovšimnul...
Například ty revoluce řekněme od poloviny 19. století.
To jsou různé varianty, o kterých se dá mluvit.
Někdy ta změna sociálního zřízení společnosti
probíhá bez demonstrací jindy s demonstracemi.
A může k tomu také dojít ve výsledku nějakého ozbrojeného zásahu.
Ale co je k tomu zapotřebí?
Aby revoluce byla úspěšná,
je nutné, aby byly vytvořeny podmínky pro fungování nového systému řízení na nových principech.
A pokud tomu tak není, tak jak se praví v jedné krátké básni:
Úspěch pojmenování vždy změni,
vzpouza pak už vzpourou není.
Není-li systém vytvořen, nejsou-li vytvořeny podmínky pro fungování tohoto systému,
tak to nebude nic jiného než vzpoura.
A co udělali pánové světového
revolučního hnutí?
Pochopili, že ten mladík s ohnivým
pohledem všechno jednoduše smete:
„Tady by nám překážel,
tak ho využijme jinak.
Můžeme z něj udělat symbol boje.“
A tak se v roce 1965 vydal
pokračovat ve světové revoluci.
Jezdil sem a tam a nakonec se ocitl v Bolívii, kam se vypravila zvláštní jednotka,
která se tam měla
za ním půl roku honit.
Jenže ho chytili hned první týden
a okamžitě dostali rozkaz: „Zastřelit!“
A ve výsledku se Che Guevara proměnil
ve světovou revoluční značku.
Zdalo by se, že mám mluvit o Íránu, o íránských událostech a já mluvím o něčem úplně jiném.
Jenže bez porozumění těmto jednoduchým věcem přistupovat k tomu,
pochopit to, co se děje v Íránu a okolo něj,
prostě není možné. Prostě to NENÍ MOŽNÉ!
Navíc nemohu probrat všechny
ty informace.
Já se bojím, že se dokonce nedostanu
ani k některým základním, opěrným bodům.
Nu, také se musím dostat k dalším,
také významným událostem.
Přesto se pokusím
poskytnout celkový obrázek.
Takže co spojuje Che Guevaru
a Sulejmáního?
Proč zahynul Sulejmání?

Všem je znám takový výraz:

Postavení zavazuje.

V naší interpretaci to znamená,
protože v původní, francouzské variantě to zní:

Noblesse oblige, tedy vznešenost zavazuje.

A my máme na mysli postavení v řídicím systému. Takže postavení zavazuje.

Pokud to postavení nezavazuje,
tak zabíjí, napřed morálně.

Když mluvili o Sulejmáním, tak o něm mluvili jenom v superlativech:

„To je takový odborník, takový voják,
takový, takový, takový...“

Ta úroveň zbožňování Sulejmáního v Íránu
nezná hranic, je to národní hrdina.

Vážili si ho v celém šíitském světě a ve výsledku
byl vyzdvihnut na takovou úroveň,

kdy si měl sám pro sebe ujasnit, jakou roli hraje v procesech řízení státu Írán
a v procesech globálního významu.

Když ho tam vynesli, fakticky se nahoru dostal díky svým řídicím znalostem,
tedy ne řídicím, ale vojenským znalostem a díky svému hrdinství v protiteroristické činnosti,
začali z něj dělat politického činitele a on řekl:

„Ne, já jsem jen voják, v politice se nevyznám.“

To si ale měl vybrat.

Jestliže jsi voják a v politice se nevyznáš, tak se tvé jméno nikdy nesmí objevovat v politických
procesech.

„Jenže proč ne? Když mě tak chválí, když mě tak do nebes vynášejí?“

Ta východní tradice vychvalování je obzvláště
v tomto ohledu velice nebezpečná.

A ve výsledku se možná on sám do toho zapojovat
nechtěl, i když se jeho činnost tak jako tak politizovala.

Ale oni ho už do toho
sami začali zatahovat.

Začali ho využívat jako loutku
v politických hrách.

Ve výsledku se stal
pro globální hráče,
pro ty, co vytvářejí z Íránu centrum
koncentrace řízení světových procesů...

Začal být přebytným.

A tak vyvstala otázka, že by ho
bylo potřeba zlikvidovat. A jak to udělat?

Je potřeba ho zlikvidovat tak, aby se stal
symbolem v boji proti komu? Američanům.

A proč si jako ten symbol boje proti
Američanům vybrali právě Sulejmáního?
Protože jeho hlavní činnost byla zaměřená
na osvobození islámského světa od ISIL
a od Američanů: v Sýrii, Iráku...

To znamená, že působil i za hranicemi Íránu,
a již měl tedy mezinárodní význam.

A to už měl začít
být opatrný, v této věci.

Jenže on si myslel, že politika
je něco, co se ho netýká:
„Ano, tady s něčím vyjádřím svou nespokojenost a tady zase něco podpořím.
Ale to přece není účast
v politice.“ Opravdu?
Tys přece jeden proces
podpořil a jiný blokoval.
Na tvůj názor se orientují celé davy,
které jsou zase poháněny jinými lidmi,
kteří do tvých úst vkládají
ten či onen význam.
A proto se ho potřebovali zbavit. Potřebovali
z něj vyrobit mučedníka, udělat z něj symbol.
Potřebovali z něj udělat
tu islámskou revoluční značku.
Jenže jak ho zlikvidovat?
Ty události, které probíhají v Sýrii díky zásahu Ruska a potlačení teroristického hnutí v Sýrii,
vedou k tomu, že se ten region
začíná pomalu uklidňovat.
Turecko, které je napojené na různé procesy, v podstatě pochopilo,
že hrát proti Rusku
se mu zatraceně nevyplatí,
a proto v Sýrii ustoupit musí.
Jenže Turecko přece bylo na straně teroristů, na straně ISIL,
podporovalo je v jejich boji
proti zákonné syrské vládě.
Přebírat na sebe problémy ISIL Turecko teď nemá v úmyslu, nechce se mu,
má více než dost
problémů s Kurdy.
Takže co? Je třeba
ty ISILovce někam přemístit.
A zde Turecko
našlo dobré řešení:
„My přece musíme bojovat
o středozevní naleziště plynu.
A proto jsme vstoupili do Libye a začali podporovat teroristickou vládu národní jednoty.“
Erdogan nepochopil jednoduchou věc, že ho Západ zneužívá.
Západ potřebuje opici, která bude plnit určitou roli a řešit tak řídicí úkoly v určitém regionu.
Například v Libyi.
A v Libyi byl ten hlavní úkol po svržení Kaddáfího mít na koho hodit náklady.
Evropa dala od Libye ruce pryč
a Turecko se tam přihrnulo.
Oni přece tak moc chtějí
dostat ta naleziště okolo Kypru.
Turecko tam tedy vstoupilo
a oni před tím pěkně zavřeli oči:
„Jděte do toho kluci, pracujte! Běžte tam,
jen se tam pěkně přesouvejte!“
A najednou začal Haftar útočit.
Jde skutečně o lidové osvobozené hnutí s cílem obnovit lybijský stát.
Jenže Turecko se mezitím plně uvázalo

ke své, již loutkové vládě,
k té Vládě národní jednoty Libye.
Takže Turecko si řeklo:
„Žádný problém,
my se přece potřebujeme zbavit ISILovců
v Sýrii a chybí nám vojáci pro boj v Libyi.“
Takže vzali ty teroristy z ISIL ze Sýrie,
posadili je do letadla a poslali do Libye.
Jenže je tam poslali bez těžkých
zbraní, bez techniky.
Takže je tam fakticky
poslali na jatka.
Kdy a co tam budou
podnikat zůstávalo otázkou.
Za 30.-31. prosinec 2019
podle dostupných informací
potvrzených z letového
radaru (Flight radar)...
Mimochodem, s ohledem na Írán je to unikátní zdroj informací, prostě unikátní.
Takže za 30.-31. prosinec Turecko
podle průměrného odhadu
ze Sýrie na letadlech přesunulo
řádově 3 500 bojovníků,
do Libye.
Dobře, tak je přesunuli. 02.01.2020 Turecko rozhodlo, že tam do Libye pošle armádu.
Protože ti, co je tam poslali
na jatka, potřebují nějaké velitele.
A ty turecké uši se tak jako tak ukážou,
v každém případě se ukážou.
A 05.01.2020 v Libyi Haftarova armáda podnikla tři silné útoky na vojenskou školu,
na kolonii těch přesunutých teroristů a na letiště,
kde měli základnu turečtí vojáci řídící drony.
A byli tam ještě další
turečtí vojáci.
Všude ty pěkně seskupené Turky hromadně pokropili, to bylo 05.01.2020.
07.01.2020 přiletěli již ti turečtí důstojníci,
kteří měli pomáhat těm,
jejichž řady těmi útoky
pořádně prořídly, řady těch Turků.
Takže ti, co tam přijeli, již nejsou pouhé posily, zase jich je tam málo.
A co jsme viděli?
Jak se Erdogan rozběhl za Putinem a lamentuje:
„Vladimire Vladimiroviči, to byla past.
Dostali nás do pasti, udělej něco!“
A Vladimir Vladimirovič samozřejmě řekl: „Oba dva sem do Moskvy a provedeme formát dva + dva.“
Takže i tam jsme zcela převzali řízení
a Erdogan jako vždy utřel nos.
Ale o to nejde.
Turecko pomalu přestává být hráčem
v tomto regionu, to je všechno jasné.
Má teď problémy v Libyi, hodili mu

na krk náklady. Erdogan si o to sám řekl.

Já přece pořád říkám, že stačí,
abychom mu nepřekáželi.

A brzy budeme jezdit do ruského města Konstantinopole jako...

Nu, prostě se Turecko promění
v Anatolský federální okruh.

Erdogan tyto úkoly řeší velice efektivně.

Ale o to nejde. Teď přece mluvíme o Íránu.

Turecko je taková charakteristika momentu,
ale zato velice významná.

Je to totiž tak, že současně s tím,

jak Turci přesouvali ISILovce do Libye,

začali být ze Sýrie bojovníci Íránských revolučních gard přesouváni do Iráku.

V Sýrii se očekával klid na frontě,

tak je začali přesouvat do Iráku.

A jednalo se přibližně

o stejné množství.

3 500 bojovníků ISIL bylo přesunuto do Libye a přibližně stejné množství bylo přesunuto ze Sýrie do Iráku.

A co začalo v Iráku?

V Iráku došlo k vyostření, v jehož výsledku zahynul jeden americký voják,

byly provedeny útoky proti šíitským jednotkám a okolo amerického velvyslanectví začaly masové protesty.

A kdo ty protesty řídil?

Nebyl to nikdo jiný než Abú Mahdí al-Muhandis,

pravá ruka Sulejmáního v Iráku.

To on je řídil.

Takže státní elita byla postavena před rozhodnutí buď odejít...

A k takovému cukání došlo, jak naznačuje

zveřejněný dopis odeslaný irácké vládě a tak dále.

Ten úkol se Trumpova vláda

pokoušela řešit.

Jenže státní elita, která jim čelí,

se potřebuje upevnit.

Musí přece zůstat těmi četníky v celém světě, jinak státní elita splaskne,

protože nemá zdroje pro boj

proti globalistům a Trumpovi.

Oni tam chtějí

za každou cenu zůstat.

Proto potřebovali, aby v Iráku to vyostření nebylo takové, aby je to donutilo odejít.

A komu kvůli tomu musí

dát přes prsty? Iráckým silám.

Irák po roce 2003

jako stát přestal existovat.

V Iráku všechny procesy řídí americké velvyslanectví, jehož plocha, toho městečka, je 42 hektarů.

Počet pracovníků toho velvyslanectví v Bagdádu dosahoval za lepších časů 17 000 lidí

a s konzulátem v Irbílu s jeho třemi tisíci tam tedy mívali až 21 tisíc lidí, 20-21 tisíc lidí.

Došlo ke snížení počtu, ale k jakému?

Jak to velvyslanectví bylo strukturováno?

Měli tam asi dva tisíce diplomatů a 16 tisíc

obslužného personálu. Teď polovinu diplomatů stáhli.

Ale kdo řekl, že snížili

i počet obslužného personálu?

A my víme, že když začal ten tanec okolo velvyslanectví,

tak se USA rozhodly posílit svou přítomnost,

ne snížit, ale posílit svou

přítomnost v Iráku.

A také potřebovaly vytvořit podmínky,

za kterých by nedocházelo k přímému konfliktu

mezi USA a Irákem, ojíránem, omlouvám se.

Aby ti bojovníci Íránských revolučních gard

přesouvání do Iráku nebyli dotčeni do té míry,

že by se ta věc musela začít řešit s Íránem.

A jak takové věci Američané vždy řeší?

„Je tu člověk, je tu problém.

Zmizí člověk, zmizí problém.“

Al-Muhandis byl Iráčan. Bingo.

Tak proti němu připravili útok.

A kdo v důsledku toho útoku

zahynul? Sulejmání.

A teď už se nikdo nezmíní o tom, že ten útok byl veden proti al-Muhandisovi.

Ale zahynul Sulejmání! Reakce USA byla natolik rozpačitá... Oni byli natolik zmateni:

„Jak je to možné? Jak k tomu

došlo? Kdo nás podrazil?“

Díky tomu Trump dokázal zlomit tu situaci ve vzájemných vztazích se státní elitou u sebe, uvnitř státu.

Ve výsledku... On se k tomu

přece postavil takto:

„Pánové, buď vás z této situace

já dostanu, nebo vaše hlavy poletí.

Někdo si přece musí zodpovědět to, že byl zabit Sulejmání!“

Jinou věcí je, proč se tam Sulejmání vůbec nacházel.

Protože USA předávaly strukturní

řízení Iráku do rukou Íránu.

Proto si Sulejmání mohl kopancem otevírat dveře vládních kanceláří.

Tam, kam Američané vstupovali více méně civilizovaně, s klepáním, bez klepání, ale určitě ne kopancem.

Tedy samozřejmě obrazně řečeno.

Takže Írán to tam stále více přebíral.

A co teď? Takže aby tyto hlavy nesletěly,

aby se vyhnuli válce s Íránem...

A všichni od státní elity se okamžitě ozvali, například Pelosiová: „Oni nás podtrhli. Vždyť jim to vysvětlete...“

Trump to mohl vysvětlit zcela bez problémů: „Byli to tihle generálové ze státní elity a já je teď veřejně potrestám!

A to exemplárně! A všem vysvětlím,

že to byla jejich práce.

A ve výsledku to bude znít asi takto: „Oni si dovolili sami vést státní politiku, když tu je prezident?!“

Dovedete si představit, jaká z toho bude vlastizrada?

A jak s vámi budu moci zatočit?“

Jinou věcí by bylo, že by se začala sypat sama státnost v USA a vyvolalo by to pořádný zmatek.

Všechno by se zhroutilo.

To si státní elita také uvědomuje.
Proto těm „demokratům“ nezbylo nic jiného,
to je ovšem jejich relativní pojmenování,
reálně mám na mysli celou státní elitu.
Generálové naběhli a stáli
s kyselými ksichty za Trumpem.
Všichni tak dávali na vědomí, že jsou teď
v Trumpových řadách a už mu nemůžou čelit.
Jedním tímto útokem si vyřešili tento úkol.
A jak vlastně ten úkol realizovali?
Podíváme se opět do dějin.
Není tu nic, co už by se kdysi na této Zemi nestalo. Všechno se to jen opakuje.
Jak mohou Spojené státy
a Írán spolupracovat?
A jak podrazili Sulejmáního,
aby byl na místě útoku?
Proč se ocitnul tam,
kde měl být proveden útok?
Zároveň je třeba si uvědomovat
jednoduchou věc.
Strukturně teď ty, kteří Sulejmáního
podrazili, neodhalíte.
Zato ty, kteří připravovali útok na al-Muhandise, je možné najít zcela bez problémů.
A těm to bylo podáno následovně: „My všem státní elitám vysvětlíme, že (Sulejmání) zahynul
nešťastnou náhodou.
My jim to vysvětlit dokážeme, ale vy ne
a ten problém za vás vyřešíme.“
A Trump začal tu
věc urovnávat.
To znamená, že oni sami mu museli ustoupit veliký kus moci, pravomocí v samotných USA,
v jeho boji se státní elitou.
Takže část státní elity, která si potřebovala zachránit
vlastní kůži, obětovala své klanově-korporativní zájmy.
A teď bych abych vysvětlil, abyste pochopili,
jak podrazili Sulejmáního a vystavili ho tomu útoku,
musím uvést nějaký takový
příklad z minulosti.
Nu, například jak probíhal vývoj
počítačové techniky v SSSR.
A opět: „Co to zase mele?“
Uvidíte.
V roce 1962
dostal akademik Gluškov za úkol vytvořit jednotný Celostátní automatizovaný systém řízení – OGAS.
Vytvoření takového systému by v násobcích zvyšovalo efektivitu státního řízení státu, mnohokrát!
A posunulo by to SSSR
mezi světové lídry.
V roce 1964, už v roce 1964! byl tento systém v podstatě hotov.
Ale tady u nás, v SSSR proti němu vystoupili
ti nejvýznačnější ekonomové, teoretikové,
takoví jako Liberman, Birman a další,
kteří potom emigrovali do Izraele a USA.

Ti byli kategoricky
proti tomuto systému.

Tvrdili, že to naopak zpomalí řízení ekonomiky a tak dále. Jenže jim to nebylo nic platné.

V roce 1967 byla ta otázka uvedení tohoto
systému do provozu už úplně na spadnutí.

A v roce 1967 byly v The Guardian a The Washington Post prakticky současně zveřejněny dva články.

Ten článek v The Guardian
se nazýval Děrný štítek řídí Kreml.

Úroveň těch článků byla nízká,
ale ten problém je jinde.

V obou člancích dávali najevo, že Gluškov hodlá děrným štítkem nahradit Politbyro,
tedy že politické řízení státu se stane zbytečným,
bude-li uveden do provozu systém OGAS.

Takže šlo o přístup z druhé strany, poukázali naopak na to, že ten systém může být vysoce efektivní.
Nebylo to tedy tak, jak tvrdili Liberman a Birman, že ten systém všechno jenom zkomplikuje.

Ze Západu přišla zcela
jiná informace.

A Politbyro dostalo strach: „Cože? My můžeme dovolit, aby někdo něco dělal, měl určitá privilegia,
ale nemůžeme nikomu dovolit vztáhnout ruku na naše politické funkce!!!“

A to vše bylo ještě podpořeno
následujícím způsobem.

V roce 1972... Všechno to narůstalo a v roce 1972 vyšel
v novinách Izvestije článek zástupce Arbatova Milnera,
který dokazoval,

že počítače jsou k ničemu:

„Na Západě si kapitalisté pořizují počítače,
aby vypadali důležití, jen si honí triko....!“

Nu, jak bych to řekl.

Chtějí vyvolat dojem, jací jsou moderní,
populární, jaké si mohou dovolit hračky,
protože jinak ty počítače vůbec nejsou zapotřebí, jsou prostě k ničemu.

A Politbyro řeklo: „Ano, náš Institut USA a Kanady Akademie věd SSSR přece ví, o čem mluví.“

A rozhodli se OGAS zrušit. No a na Západě tomu tleskali: „OGAS, pohas!“

Do roku 1978 byly všechny materiály k tomuto programu přísně tajné, a potom jich většina byla
zničena.

Počítačová technika jak pro domácnosti,
tak i pro hospodářské účely
u nás přestala být rozvíjena.

Vojáci si to vzít nenechali, proto také
ve vojenství počítače pracovaly dobře
a mohli jsme s jejich pomocí
vypouštět kosmické lodě.

Ale to, podle čeho si mohli udělat
obrázek obyčejní lidé, tu nebylo.

Na Západě už všichni měli doma počítače a u nás nebyly potřebné,
takže jsme je neměli a počítali
jsme s pomocí kalkulaček.

Protože u nás v Politbyru pod takovým silným tlakem rozhodli, že vlastní počítače vyrábět nemusíme:

„A co budeme potřebovat,
to si okopírujeme ze Západu.“

A přitom si neuvědomovali tu jednoduchou věc,

že to, co se začalo vyrábět, už je v podstatě zastaralé.
A než to okopírují a zorganizují výrobu,
bude to už tuplem zastaralé,
a tím pádem přijdou o technologické líderství, přičemž v celém odvětví!!!
Politbyro na to přistoupilo z důvodu svých politických zájmů.
Pro ně nebylo důležité, aby v každé rodině měli počítač, ani aby ty počítače byly ve fabrikách.
Pro ně bylo důležitější udržet si svou politickou moc,
a skončilo to jejich smrtí a krachem státu.
Na tomto příkladu je vidět
to koordinované jednání,
které však nedokážete formalizovat
z hlediska strukturního spiknutí.
Ale to nadnárodní řízení
se zde ukazuje v plné kráse.
To znamená, že jsme tu měli lidi,
kteří cíleně brzdili svůj vlastní stát
v zájmu cizího státu, v konfrontaci SSSR/Ruska se Západem.
Oni ten stát podkopávali.
A když si to spojíme s tím, že existuje globální politika
a nadnárodní řízení, tak je to vše zcela očividné.
Jak byl utlumen SSSR a doveden k přestavbě,
jak ho rozložili, a také na tom jasně uvidíme,
že pro globální elitu USA a pro představitele
globalistů v Íránu není žádný problém naladit dialog.
A proto může íránská vláda bez problémů odklidit enfant terrible, neposlušné dítě Sulejmáního,
který jim nezapadal do žádného scénáře,
zato bylo výhodné z něho udělat mučedníka.
A tak ho poslali na zcela konkrétní misi, při příjezdu ho přivítal al-Muhandis a bylo vymalováno.
Připravili atentát na al-Muhandise
a odbouchli Sulejmáního.
A začalo se to rozvířovat.
Írán byl nucen nějak odpovědět,
vždyť mu zabili národního hrdinu!
A co s tím? Pokud odpoví slabě,
tak to situaci nevyřeší,
ale když odpoví pořádně, tak to bude znamenat válku! A tak k tomu přistoupili šalamounsky.
A v tomto případě už dokonce
i média zveřejnila reálná fakta,
že Írán před tím útokem informoval Irák
o provedení útoku na základny USA.
Chápete tu situaci?
Informovat iráckou vládu o tom, že bude proveden útok na americká vojska,
je to samé, jako by zatelefonovali službukonajícimu vojákovu amerického kontingentu v Iráku
a řekli mu: „Tehdy a tehdy
očekávejte útok!“
A když někdo tvrdí, že žádné ztráty nebyly, tak je to docela dobře možné, je to dokonce dost
pravděpodobné.
A to z toho důvodu... Mluví se o tom,
že by prý nestihli odejít a tak dále.
Ten útok byl proveden 08.01.2020
a již 07.01.2020 se na internetu objevilo video

s prázdnými americkými základnami.

To znamená, že tam byla ponechána pouze ochrana, aby tam nikdo nevstupoval, jen ochrana a kontingenty byly vyvedeny.

Ty základny byly prázdné.

A speciálně to dali na internet.

Ne, abychom to viděli my, ale aby tak dali najevo, že pro raketový útok je vše připraveno.

A tak byl proveden.

Jako v té pohádce: „Čekali od něj velké krveprolévání a on místo toho jen čížka sežral!“

Bylo nutné upustit páru

a poskytnout potřebný obrázek.

A samozřejmě, že íránská média informovala, že zahynulo celé moře Američanů:

„My jsme jim to ukázali!“

Jenže pravda rychle začala vycházet najevo,

neboť informační prostředí je teď společné,

takže nakonec všechno

proniklo i do Íránu.

A proto i tam nakonec prohlásili: „My jsme přece neměli v úmyslu zabít Američany, potřebovali jsme jim zlikvidovat techniku,

a tak jsme přesnými útoky vše potřebné zničili.“

A potom vyvstala otázka:

„A co bude dál?“

Nic, hlavní pára obyvatelstva volajícího po pomstě byla upuštěna.

Konal se pohřeb Sulejmáního s masovou účastí lidí, potom ten útok, pára byla upuštěna a dál?

„Nu, uvidíme, jak se to vyvine a podle toho.“

A co se v daném okamžiku stalo?

Správně.

Vybuchlo letadlo, ve kterém

zahynuli ve své většině Íránci,

buď s íránským občanstvím,

nebo s občanstvím jiných států.

Ale většinu tvořili Íránci. Například těch

60 Kanadánů, to byli také Íránci,

svým původem.

A tím pádem už se začíná

přetřásat něco úplně jiného:

„Co se stalo? Jak se to stalo?

Kdo si to zodpoví a proč?“

A okolo toho letadla je to také všechno velice zajímavé a hlavně úplně jinak, než nám to vyprávějí.

A bez ohledu na to, že Írán na sebe vzal

odpovědnost za tu událost, tak jsem asi jediný...

Alespoň jsem neslyšel, že by někdo jiný řekl, že Írán to letadlo nesestřelil.

Vždyť kolik už zaznělo omluv a tak podobně. A co se tedy stalo?

Když obecně začínáme popisovat taková mystéria,

tak vždy říkám, že je všechno jinak, než jak to vypadá.

Podívejte se do hloubky toho procesu

a všechno bude vypadat zcela jinak.

Jak to všechno reálně probíhalo?

Takže 03.01.2020

zabili Sulejmáního.

A 04.01.2020 polská letecká společnost LOT nečekaně a bez vysvětlení, bez odůvodnění oznámila přerušení letů nad Íránem a do Íránu na dobu neurčitou.

A proč? Co tak najednou?

Pokud jste si toho povšimli, tak je třeba zpozornět a dívat se dál.

A dál se stalo to,

že 08.01.2020, prakticky současně s tím raketovým útokem Íránu na americké základny v Iráku, spadlo a havarovalo letadlo.

Zatím to formulujme takto.

Prostě mu začaly z ničeho nic hořet dva motory a to letadlo spadlo a rozbilo se.

Někdo to jako natočil, přestože to video už bylo ze všech stran kritizováno.

A potom nám tvrdí tu jednoduchou věc,

že prý íránský systém protiletecké obrany a Írán to potom nakonec přiznal...

Ukazuje se, že to přiznal,

že ten systém to letadlo

omylem sestřelil.

Zde by se toho dalo říci hodně, ale my se zastavíme jen na několika takových faktech.

Takže co se stalo ve třech hodinách

po posledním útoku, raketovém útoku na Irbíl

a před útokem, tedy přesněji

před pádem toho letadla?

Na letišti přistálo, na letišti PŘISTÁLO minimálně devět letadel.

Mám na mysli ta letadla, která by mohla být považována za nějaký možný cíl letící jako odvetný útok.

Přece říkají,

že se čekal odvetný útok.

To znamená, že v nebezpečí se měla v první řadě ocitnout ta letadla, která letěla směrem na Teherán.

A jaký je výsledek?

„Sestřeleno bylo“ - v uvozovkách - letadlo, které z Teheránu vylétalo.

To letadlo letělo po pevně vymezené trase a udržovalo kontakt s dispečerem.

Chápu, že někde mohou vzniknout nějaké chyby, ale aby si operátor spletl cíl, který se vzdaluje, který navíc stoupá s cílem, který se přibližuje a klesá a je ho tedy zapotřebí sestřelit...

Nu, to promiňte, ale to by opravdu musel být hodně zvláštní operátor.

Opakuji ty tři faktory.

Ten koridor, kterým létají, a to neustále,

cíl se vzdaluje od možného cíle útoku,

přičemž se neodklonil stranou směrem k žádnému vojenskému objektu, letěl vymezeným koridorem, což potvrzují všechny dokumenty.

Ten cíl stoupá v povoleném prostoru,

odlétá od Teheránu, a přesto je sestřelen!

Zatímco devět možných cílů, které letí ze směru možného raketového odvetného útoku, v klidu na tom letišti přistálo.

A co víc, ještě to zúžíme.

Hodinu před vzletem ukrajinského letadla
po stejné trase odlétlo letadlo Aeroflotu.

Ještě to zúžíme.

Během dvaceti minut vzlétla tři letadla,
dvě turecká a jedno ukrajinské.

Ta dvě turecká odlétla
v klidu a to ukrajinské...

Uvědomujete si, že ten interval mezi nimi je
tři minuty? Za dvacet minut tři letadla.

Omlouvám se 6 minut. Tři letadla,
20 minut, interval je 6 minut.

Vy sami, každý kdo tam sedí, letěla tři za sebou s intervalem šesti minut.

Příčemž odlétají stejným koridorem, dvě turecká
a jedno ukrajinské a sestřeleno je jen to ukrajinské?

Podívejme se na kroky Íránu,
než se přiznal. Jak jednal Írán?

Už za šest hodin měl Írán důkazy, že letadlo havarovalo v důsledku teroristického výbuchu na
palubě.

Měl ty důkazy a odmítnul předat černé skříňky firmě Boeing a USA.

Írán s pěnou u pusy požadoval široké
mezinárodní vyšetřování havárie toho letadla.

Potřeboval co možná nejvíce odborníků.

Mimochodem s ohledem na ten Boeing MH17 sestřelený nad Ukrajinou.

Kdyby to letadlo spadlo na ruské území,
tak by Rusko právě tohoto docílilo.

Rusko má aparaturu pro odečítání
údajů z těchto černých skříněk.

Domohlo by se široké mezinárodní přítomnosti, všech států
a určitě by mezi nimi nechyběla Malajsie, ani nikdo jiný.

Čína by tam zcela určitě byla a nikdo by nemohl ani pípnout, že to letadlo sestřelilo Rusko.

Proto bylo pro ty ukrajinské
teroristy tak zásadně důležité,

aby to letadlo dopadlo na území pod jejich kontrolou nebo na území bojových akcí, ale na Ukrajině.

A když ta raketa částečně zasáhla

to letadlo a jen ho poškodila,

tak ho stíhačka, která tam kvůli tomu speciálně hlídkovala, dorazila
aby zaručeně dopadlo

na ukrajinské území.

Ale z hlediska Íránu to dopadlo skvěle.

Letadlo dopadlo na jeho území.

To je zajímavá situace.

Pojďme se podívat, jak by to vypadalo
kdyby to vše bylo trochu jinak.

Takže trochu by se změnila doba raketového útoku, a to letadlo by nevyletělo s hodinovým
zpožděním, ale na čas

a vybuchlo by někde v oblasti Irbílu.

A kam Íránci útočili svými raketami?

Na Irbíl. Druhý útok

byl veden právě na Irbíl.

Kdyby ten útok trochu pozdrželi,

nebo by ani nemuseli.

Ve tři hodiny došlo k tomu útoku

a letadlo by vylétlo včas.

Oficiální oznámení Íránských revolučních gard o tom raketovém útoku v angličtině znělo tak,

že Írán provedl odvetný útok

raketami třídy vzduch-vzduch!

Je jasné, že šlo o balistické střely,

jak se potom také ukázalo.

A navíc šlo o balistické střely

nového pokolení.

Proto měl také Írán velký zájem ty rakety vyzkoušet,

stejně jako globalisté stojící za ním,

jak tyto rakety budou ničit

výslovně americké objekty.

A z patnácti raket jich do cíle doletělo jenom 11. Čtyři spadly někam do pouště.

System protiletectvé obrany

vůbec nebyl spuštěn,

protože se jednalo o experiment, cvičení, studovaly se nové rakety.

Ale zásadní věc je něco jiného.

Íránské gardy prohlásily, chybně prohlásily,

opět je to „chybně“ v uvozovkách,

že se útočilo raketami

třídy vzduch-vzduch.

A ukrajinské letadlo mělo

letět oblastí Irbílu.

Raketami třídy vzduch-vzduch

měl být proveden útok

a ukrajinské letadlo by spadlo v důsledku vnitřního výbuchu dvou motorů.

A všechno by to vypadalo úplně jinak.

Nikomu by nebylo zapotřebí něco dokazovat.

Bylo by jasné, že to Írán sestřelil to letadlo, když útočil na Irák.

Írán je prostě terorista, tedy přesně to, co potřebuje státní elita.

Jenže to letadlo mělo zpoždění.

A proč? Mezi globalisty

hlupáci nejsou.

To právě proto 04.01.2020 se ta polská společnost LOT vzdala těch letů

a bylo zapotřebí najít někoho jiného.

Takže 06.01.2020, podle informací Ukrajinských mezinárodních aerolinek (UIA)

to letadlo, které havarovalo u Teheránu prošlo technickou prohlídkou.

Samozřejmě, že UIA mají licenci na provedení takové technické obsluhy, ale je tu ještě jeden takový okamžik.

06.01.2020 bylo stejné

letadlo v Londýně.

Možná tu správnou „technickou prohlídkou“ - v uvozovkách, udělali tam?

Kdy byla do motorů umístěna

ta výbušná zařízení?

Vždyť si to vezměte, na začátku se všichni drželi jen jedné verze, že šlo o technické selhání.

Jak USA v osobě Trumpa, Pompea, ukrajinské aerolinky i další.

Všichni si velmi dobře uvědomovali,

že Írán má v ruce železné důkazy

a je tedy lepší všechno

hodit na technickou závadu.

Když se objevily první zprávy, že ten íránský,
oj ukrajinský Boeing byl sestřelen,
tak jaké se začaly
objevovat fotografie?

Z Donbasu, z roku 2014.

A z těch motorů, které ukázaly, bylo jasné, že to zničené lopátkové kolo vylétlo pouzdrem motoru
ven,

že letělo zevnitř,
podle ohybu okrajů trhlin.

Írán tedy za každou cenu požadoval
vyšetřování, měl to přece všechno v rukách,
měl důkazy v rukou, že za to nemůže,
že se stal obětí teroristického útoku,
že v tom letadle vybuchla bomba.

A najednou 11.01.2020:

„My jsme ho sestřelili!“

Proč?

Napřed totiž Írán požadoval mezinárodní odborníky
a žádní odborníci nikam nespěchali.

Írán řekl: „Já vám ty
černé skříňky nevydám!

Poskytněte nám odborníky a vybavení, my
to všechno zaplatíme. Dejte nám to k dispozici.“

A nikdo jim nic nedal.

Írán už souhlasil, že to pošle do Francie pod podmínkou, že se bude jednat o širokou mezinárodní
inspekci.

Ale ani k tomu nedošlo.

A tak Íránu zbylo jen tohle
jednoduché východisko.

To znamená, že Írán narazil na podpindosnické osazenstvo
u řízení a v médiích, státní elita to vše plně blokovala.

Írán potřeboval dokázat svou nevinu,
potřeboval mezinárodní odborníky
a zařízení a nikdo mu nevyšel vstříc.

Írán měl jedno východisko, měl ho,
kdyby o to ovšem stál!

Mimo hru zůstal jeden stát,
který by Írán dokázal podpořit,
je jím Rusko,

které má i příslušné vybavení i odborníky a dokonce i možnosti prorazit tu informační blokádu.

Jenže aby přistoupil na spolupráci s Ruskem,
musel by Írán změnit svou koncepci řízení,

jenže oni se tak těší, až se stanou těmi světovými hegemony.

Přece jim to slíbili, roznesli kvůli nim Husajnův Irák a teď jim jeho řízení předávají.

Předávají jim celý Blízký Východ,

Střední Asii, všude jim umetají cestičku.

Všechno tohle jim zajišťují

a oni by se toho měli vzdát?

A začít budovat vztahy s okolním světem na základě ruských principů? Ne, to se jim nechce.

Proto se s Ruskem nijak

nedokážou dohodnout.

Vždyť co chtěli od Ruska v Sýrii poté, kdy porazilo teroristy?

„My, co jsme tady ti nejdůležitější ze všech, to teď přebereme do svých rukou a vy můžete jít!“

„Chcete ty teroristy porazit?“

Je pro vás výhodnější

přestupné letiště tady v Íránu?

My vám poskytneme, ale za našich podmínek.“

A co jsme jim na to odpověděli? „Děkujeme, nechceme!“

My máme svou vlastní

koncepti řízení!“

To znamená, že se Írán na Rusko beze změny koncepce řízení obracet nemůže.

Oni se ale rozhodli,

že si budou hrát na tvrdáky.

Íránci a nejen oni, globalisté vůbec,

kteří všechny ty procesy řídí.

Takže oni tu vinu vzali na sebe:

„Zahynuli Íránci, a není důležité, jaké měli občanství, jakého státu, byli to Íránci a my jsme je sestřelili omylem.“

Ani neupřesnili, o jaký se mělo jednat protiletadlový raketový systém,

aby to nevyvolávalo další možné dohady,

aby se neobjevily zainteresované osoby,

aby to všechno utichlo, musíme to vzít

na sebe: „Poctivě vám to tu říkáme!“

A všechno začíná okamžitě utichat, utichat, utichat a všichni už mluví jen o chybě.

I Trump: „Nu sestřelili to letadlo omylem,

to se stává. Byli přece ve velkém napětí...“

Takže si fakticky Írán hraje na čestného:

„Ano, udělali jsme chybu, ale uznali jsme ji

a jsme připraveni

vyplatit kompenzace.

A tím spíše, že vyplácet je budeme Íráncům, neboť zahynuli Íránci. Jedná se tedy o náš vnitřní problém.“

A v celém světě to uznali, takže vlastně nakonec Írán udělal dobrý dojem.

S vědomím, že i tady globalisté státní elitu převezli,

na Ukrajině podpindosníci propadli hysterii:

„Proti Íránu je třeba zavést sankce!“

My jim nevěříme...“ A tak dále.

„Pojďme ho mučit,

ať se nám plazí pod nohama!“

Ale i v Íránu mají své problémy.

Tím prvním je ne zcela

vyřešený konflikt s USA,

kdy místo pořádného útoku na USA ten útok fakticky jen předstírali

a tím to skončilo.

A co je zároveň nutné

si uvědomovat?

Aby nedošlo k velké válce

ani k žádné kolizi,

Trump vydal rozkaz, aby se všechny lodě stáhly 1000 mil, nebo 1000 kilometrů,

teď si nevzpomínám,

to ale není důležité, od břehů Iráku.

Stáhli je do Indického oceánu.

Aby se to všechno vyřešilo, aby k ničemu
nedošlo, aby to všechno v klidu pominulo.

A hlavní problém je...

A k čemu se to vracíme?

Státní politika řízení je dosažený poměr možností různých klanově-korporativních skupin
využívat státní mechanismy pro dosahování svých úzce korporativních cílů.

I v Íránu je přítomna velice

silná elitní vrstva,

kteřá chce zaprodat svůj stát a za jakýchkoliv podmínek být přijata do západního světa.

Za jakýchkoliv podmínek!

Jejich stát je jim ukradený. Víte, že i u nás je tu máme: Čubajs, Medvěděv a spol.

Takže co s nimi?

Jaký že je ten úkol?

Upevnit klanově-korporativní skupinu,

kteřá pracuje v Íránu na to, aby se Írán stal

centrem koncentrace globálního řízení.

A co začalo po sestřelení letadla?

Po jeho pádu, protože nebylo sestřeleno, vybuchla v něm bomba.

Začaly masové protesty

a jako vždy tam řadí studenti.

A najednou se tam objevil velvyslanec Velké Británie a byl zatčen.

Co má co dělat na manifestaci íránských občanů?

Co tam má co dělat velvyslanec?

Ten má předepsán zcela jiný

protokol součinnosti se státem.

Pokud má takovou potřebu vyjádřit svůj smutek,

tak má možnost být oficiálně přijat u ministra,

nebo si dokonce zažádat o setkání s prezidentem,

nebo třeba se samotným ajatolláhem, záleží jen na něm.

Ale on si vybral účast

na protestech a byl zatčen.

Opakují, že Sulejmání

je kultovou figurou

v Íránu.

Na této manifestaci

zněla protivládní hesla.

A to hlavní, byly tam ničeny

Sulejmáního portréty,

demonstrativně ničeny!

A zatčen, zadržen byl

velvyslanec Velké Británie

v Íránu.

Celému Íránu bylo dáno najevo: „Vy jste chtěli pořádný útok? Abychom odpověděli?

A zatím tu máme vnitřní zrádce.

Jen se na ně podívejte, co dělají,

a hlavně kdo je řídí, kdo je to řídí!

Velvyslanec Velké Británie.

A co dělají? Jen se podívejte,

vy přece Sulejmáního uctíváte,

je to váš mučedník za víru

a co oni tam dělají s jeho portrétem?

A proč bylo sestřeleno to letadlo?

Protože došlo k takovému
vyostření vztahů s USA a dalšími.

Možná, že za tím pultem operátora seděl jeden z těch, kteří tam teď protestují?

Možná bychom měli v naší
armádě udělat prověrky?“

Uvědomujete si, jaké se tím otevírá spektrum možností pro provedení čistek mezi „elitou“?

Jaké spektrum možností pro upevnění této klanově-korporativní skupiny v Íránu?

Oni řeší všechny úkoly
hned, najednou.

Státní elito a tím spíše vy, kteří pro ně pracujete,
nedávejte se do hry s globalisty,
ti mají vždy v ruce čtyři žolíky.

Je to všechno velice ve zkratce. Ke všemu by se toho dalo říci velmi mnoho.

Ale v podstatě si myslím, že to zcela stačí. Jak dlouho pracujeme?

Už hodinu 15 minut. Tak to vidíte,
fakticky nám už jen zbývá...

Asi zůstaneme u té jedné otázky.

Fakticky nám nezbývá než se rozloučit.

A co bych chtěl říci?

Víte, když ovládáte metodologii,
metodologii zpracování informací

a díváte se na ta média, tak všechny ty věci začnou být srozumitelné, průzračné.

A když chápete, že před vámi rozehrávají určité divadélko, tak rozumíte jednotlivým osobám toho
divadélka,

maňáskům a vidíte, kde je ten loutkovodič,

kdo je režisér toho divadélka, kdo je scénárista.

Je to prostě vše zcela očividné.

A jak tomu můžete porozumět?

Jen tehdy, když máte znalosti o řízení složitých sociálních supersystémů

a takové znalosti jsou vám poskytovány pouze v jednom zdroji,

kterým je Koncepce sociální bezpečnosti.

Proto studujte, jak jsou řízeny

složitě sociální supersystémy.

Stávejte se konceptuálně mocnými.

Braňte zájmy své i své rodiny.

Budte šťastní,

do příštích setkání.

Přeji vám mírové nebe nad hlavou.

Knihy vnitřního prediktoru SSSR v češtině i slovenštině naleznete na www.leva-net.webnode.cz,

www.dotu.ru nebo můžete zakoupit v knižní podobě na KSBPRESS.cz

K dispozici je i web na výuku KSB a DVTR <https://konceptual.eu/>